

ришъ своята къща и като викашъ нѣкой майсторъ, и той като мѣри съ своята мѣрка, остава $\frac{1}{2}$ метъръ разстояние до гредитѣ, защо ти е тази мѣрка да ти създава беля на главата?

„Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я!“
 Всѣко нѣщо, което ни съблазнява, трѣбва да се отхвърли. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да се съблазнява отъ нищо. Онзи човѣкъ, който се съблазнява, той е своенравно дѣте; той е, споредъ мене, некултуренъ, простъ, невъзпитанъ човѣкъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква любовъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква вѣра; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква надежда. Той е човѣкътъ, който се съблазнява отъ всичко. Слѣдователно, всѣка съблазнь трѣбва да се изхвърли. Отъ дѣ да се изхвърли? — Отъ нашия умъ. За да бжде човѣкъ силенъ, не трѣбва да се съблазнява. До тогава, докато човѣкъ се съблазнява въ свѣта, той е слабъ, той не може да расте и да се развива. Всѣка съблазнь е велика спънка въ правилния развой на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Между всички съврѣмenni учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказватъ едно, други доказватъ друго. И тия хора се чудятъ, най-послѣ, какъ е възможно, всички наблюдаватъ нѣщата подъ микроскопъ, а едни виждатъ едни нѣща и ги доказватъ по единъ начинъ, други виждатъ други нѣща и ги доказватъ по другъ начинъ.

Сега, съврѣмenniятъ ученъ свѣтъ раздѣлилъ хората на два лагера. Еднитѣ казватъ, че въ природата има разумность, а други казватъ, че въ природата нѣма никаква разумность. Послѣднитѣ